

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul XX(2020), nr. 420(16 –30 Aprilie)

Dragii mei enoriași! Hristos a înviat!

Fie ca lumina Învierii Domnului să Vă lumineze sufletele, iar biruința Mântuitorului asupra morții să Vă încurajeze în nevoița duhovnicească, în mărturisirea lui Hristos Cel Înviat, în lupta cu virusul ucigaș. Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

*

Paște cu lacrimi. Cu siguranță că sunteți curioși să știți cum s-a derulat slujba din noaptea Sfintelor Paști din anul acesta. Și-n anii trecuți, când nu puteați să mergeți toți din casă la biserică, rugați dimineața pe cei care fuseseră: „- Spuneți-ne și nouă cum a fost la biserică!” Anul acesta ați privit la televizor slujba de la patriarhie, ori ați ascultat-o la radio, ați ieșit cu lumânări aprinse la ferestre la miezul nopții când au bătut clopotele și v-ați spus unul altuia „Hristos a înviat! – Adevărat a înviat!” Și, totuși, ați vrea să știți cum a fost la biserică în parohia noastră!

La ora 23 am mers la catedrală în Severin și am aprins candela de la lumina adusă de la Mormântul Mântuitorului din Ierusalim. De la catedrală până la locul unde parcasem mașina opreau mașinile pe stradă de se făcuse coadă și mă rugau șoferii și pasagerii să le aprind și lor candelile. La fel făceau și puținii pietoni. Toți aveau lumânări și candelile la ei. Le împlineam cu bucurie dorința.

La miezul nopții, am stins toate luminile în biserică. De la candela de pe Sfânta Masă, în care ardea lumina de la Ierusalim, am aprins făclia de Paște, am tras dvera și am ieșit pe ușile împărătești. În biserică era întuneric deplin și liniște de mormânt. Am ieșit pe solee și am chemat cu voce tare, intonat: „- ***Veniți de primiți lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor!***” Din întuneric, din dreapta și din stânga au venit cântărețul și paracliserul și și-au aprins lumânările. Le-am observat ochii. Erau plini de lacrimi. Deși aș fi vrut să fiu puternic în acele momente, mi s-au umplut și mie ochii de lacrimi. Am chemat a doua oară: „- ***Veniți de primiți lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor!***” Prin cristalul lacrimilor v-am văzut pe Dumneavoastră. Ieșeți din întunericul înconjurător cu lumânările întinse și le aprindeați la făclia mea. Erați mulți-mulți, câteva sute, erați toți, din fiecare casă, cu mic, cu mare. Cred că dacă aș fi făcut apelul, nu lipsea niciunul. Pe fețele Dumneavoastră citeam o bucurie mare, adâncă, dar străluceau pe obraji și multe lacrimi. Un impuls puternic îmi venea din piept și am chemat a treia oară, cu mai multă trageră de inimă: „- ***Veniți de primiți lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor!***” Prin perdeaua de lacrimi care-mi acopereau ochii am văzut atunci pe toți preoții de până acum, unii pe care i-am cunoscut, alții pe care i-am văzut decât în poze, cum veneau cu toiegele în mâini, în fruntea unor grupuri mari de credincioși. Parcă erau păstorii care-și coboară turmele de pe munte să le adape la izvoarele de pe vale. Pe unii credincioși îi cunoșteam și eu, pe alții nu, dar, după străie înțelegeam că sunt plecați demult în țara dorului. Erau și tineri și bătrâni, și bărbați și femei, copii, mulți copii. Îmi recunoșteam părinții, bunicii, rudele și consătenii de altădată. Toți aveau lumânări în mâini și veneau grăbiți să le aprindă de la făclia mea, îngrijorați ca nu cumva să plec și să rămână cu lumânarea stinsă. Parcă se deschiseseră porțile raiului și ale iadului și năvăliseră toți încoace, spre lumea noastră, fără teamă de nimeni și de nimic, înghesuți unul în altul, grăbiți. Parcă și sfinții de pe pereți au scos de sub veșminte lumânările ascunse și le-au aprins și ei. Am rămas locului până au aprins toți, întunericul s-a topit pe nesimțite și biserica s-a umplut de lumină.

Am întors în Sfântul Altar, am luat Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce și m-am îndreptat spre ieșire. Mi-era teamă că n-o să am loc de mulțime. Deodată, mulțimea aceea formată din cei de azi, din cei de ieri și din veacurile de demult s-a dat la o parte și mi-a deschis drum. Parcă eram Moise trecând printre valurile Mării Roșii. Am ieșit în fața bisericii. Am așteptat mult până ați ieșit toți din biserică cu lumânările aprinse, căci nu puteam să vorbesc, să dau citire Sfintei Evanghelii. V-ați așezat în jurul meu și am început să citesc. Când am terminat, clopotul nostru cel nou instalat astă-vară, a început să bată cum n-a mai bătut niciodată. Din mii de piepturi ale celor prezenți aieva a izbucnit cântarea „***Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!***” Parcă oamenii

voiau să acopere glasul clopotului sau clopotul cânta și el cu noi. Întotdeauna mi s-a înfiorat sufletul când am cântat „Hristos a înviat” în noaptea Sfințelor Paști, dar niciodată ca acum, căci cântam plângând și plângeam cântând. Vă simțeam pe toți alături și cântările au fost mai înălțătoare ca oricând.

Am intrat în biserică, am cântat cu cântărețul cântările Sfințelor Paști, apoi am oficiat Sfânta Liturghie. De câte ori mă uitam spre Dumneavoastră cei prezenți potriveam ca să am ochii tot plini de lacrimi, ca să vă pot vedea tot acolo în biserică. Ceva îmi spunea că dacă-mi șterg ochii nu vă mai pot vedea și mi-ar fi părut rău să officiez Sfânta Liturghie cu biserica goală, mai ales în noaptea de Paști.

Când s-a terminat slujba, nu v-am mai citit pastorală, nu v-am mai ținut predică, nu v-am mai miruit. V-am privit doar fețele luminate de lumina lumânărilor și de bucuria Învierii și v-am sărutat în gând pe fiecare, spunându-vă „Hristos a înviat!” Mi-am șters ochii înrouați și, când m-am uitat mai bine, plecaseră din biserică. Erați grăbiți, erați bucuroși, căci vă veniseră rudele plecate de demult în vizită și trebuia să le dați câte ceva din bunătățile ce le pregătiseți pentru Paște de pomană.

Mi-am amintit apoi că adusesem de acasă trei ouă. Am dat și cântărețului și paracliserului câte unul și am ciocnit, spunându-ne: „Hristos a înviat!” „Adevărat a înviat!”

Tocmai se revărsau zorile. Iată că veneau grăbiți voluntarii. I-am dotat cu mască și mănuși, cu candelă aprinsă din lumina de la Ierusalim, cu Sfințele Paști și au pornit grăbiți fiecare spre sectorul lui, să vă dea din poartă-n poartă Sfințele Paști și Sfânta Lumină și să vă vestească și Dumneavoastră așa precum mironosițele vesteau pe Sfinții Apostoli că „Hristos a înviat!”

Așa a decurs slujba din noaptea de Sfințele Paști. Paște cu lacrimi!

*

Sfaturi părintești(I). Interdicția de a intra în biserică și în cimitire trebuie ridicată. Apelul nu vine doar din zona slujitorilor Bisericii Ortodoxe, ci și din partea președintelui Academiei Române, **Domnul Acad. Prof. Ioan Aurel Pop**, rector al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. Acesta le-a solicitat președintelui Iohannis și premierului Orban să introducă în măsurile de relaxare din 15 mai și ridicarea lacătului de pe biserică și cimitire. Iată ce spune: *„Permișiunea ar trebui dată, în limita și în lumina măsurilor graduale care se vor lua. Eu nu zic neapărat că este o prioritate națională intrarea în biserică și în cimitire, dar în condițiile în care se relaxează anumite măsuri și se poate intra în mai multe magazine sau se pot deschide terasele, s-ar putea permite și intrarea în biserică și cimitire, unde chiar nu se intră în contact cu alți oameni. Eu nu am cerut să se intre în biserică pentru servicii divine, dar ca omul să se roage cinci minute în drum spre slujba lui sau spre cumpărături asta nu poate interzice nimeni, pentru că biserica înseamnă singurătate, reculegere, contact direct cu Dumnezeu, cu sfinții, după cum crede poporul român. Credința asta a noastră este cu totul alta decât în Occident. La catolici se intră în biserică, dar la bisericile protestante și neoprotestante nu se prea intră, în sensul că nici nu-i nevoie, pentru că acolo, în țările nordice, dacă stau bisericile închise nu este nicio problemă. La noi mi se pare că autoritățile ar trebui să țină seama de specificul acestui popor. Dacă sufletele românilor ar fi mai mulțumite prin intrarea în biserică, care trebuie să fie bine chibzuită, să nu intre mulți deodată, dar nici n-ar intra, intrarea asta ar putea chiar ajuta la vindecarea pandemiei, pentru că un suflet împăcat cu sine este un suflet rezistent, pe când un suflet chinuit, înfricoșat, care poartă în sine spectrul catastrofei, este mult mai vulnerabil”(...).*

Președintele Academiei Române susține că este o blasfemie la adresa poporului român să condamni și să bagatelizezi credința. Totodată, acesta arată că restricțiile impuse au efecte contrarii, care fac mai mult rău decât bine. *„Oamenii care au atacat Biserica nu înțeleg specificul acestui popor în mijlocul căruia unii trăiesc, dar trăiesc deasupra sau în afara acestui popor. Poporul acesta are nevoie, între alte balsamuri spirituale, și de Biserică. Cum să condamni și să bagatelizezi credința, mie mi se pare că a bagateliza aceste lucruri este o jignire, o blasfemie la adresa poporului român, nu neapărat a Bisericii. Într-o societate liberă, Biserica o putem critica, dar nu o putem nega. Eu cred că este și multă stângăcie și o lipsă de experiență în tratarea unor asemenea situații limită. Nu vreau să acuz pe nimeni, nu fac proces de intenție, dar vreau să spun că este nevoie să ascuți și alte voci din societatea românească, nu numai ale unor medici îngrijorați că se răspândește pandemia. A ieși în spațiul public și a îndemna oamenii numai la restricții, din punct de vedere psihologic, poate avea rezultate contrarii. Eu îi admir pe români că, până acum, în linii mari, s-au supus și trebuie să se supună acestor prevederi ale ordonanțelor militare din timpul stării de urgență, pentru că așa ne putem salva. Însă trebuie să ne gândim bine că nu vom putea trăi așa la infinit, chiar dacă vom purta măști mai mult*

timp, relaxarea trebuie să aibă loc, pentru că omul este o ființă socială. În ce privește cimitirele este inadmisibil să nu poți să aduci un omagiu morților tăi, să nu poți aranja mormintele și să aprinzi o lumânare. În fiecare an la noi înainte de Paști, în Săptămâna Luminată, în Săptămâna Patimilor, oamenii se duc la cimitir pentru că așa este tradiția, cum să o schimbăm noi acum? Este un fel de omagiu adus sufletelor celor trecuți dintre cei dragi. Eu nu am văzut niciodată în cimitire lângă morminte buluc de oameni. Închiderea bisericilor și a cimitirelor a avut și are un efect negativ, sufletele se închid în sine, oamenii devin mai morocănoși și atunci firește că vom avea nevoie de psihologi. Or noi ar trebui să evităm acest lucru, în sufletele noastre ar trebui să fim sănătoși, să păstrăm speranța și, mai ales, să păstrăm încrederea, pentru că, dacă ne pierdem aceste calități, atunci devenim niște oameni manevrabili și se pot lua orice măsuri împotriva noastră și ne pierdem esența umană(...)"(Cititi mai mult: <https://www.national.ro/news/academia-romana-scoateti-lacatul-de-pe-biserici-si-cimitire-683539.html/#ixzz6L7fM6lzg>)

*

Sfaturi părintești(II). Aflăm cu profundă indignare și revoltă că, sub emoția și îngrijorarea provocată de pandemie, parlamentarii de la București au promulgat pe neobservate **Legea 45** din 9 Aprilie 2020, prin care se introduce educația sexuală în grădinițe și școli. Este exact ce spune proverbul românesc: „Țara arde și baba se piaptână!” A protestat Biserica Ortodoxă Română, așa cum a făcut-o și-n anii trecuți când s-a mai încercat acest lucru, au mai protestat și alte culte, dar până acum degeaba. Iată că se ridică o voce puternică, a **Domnului Prof. Univ. Dr. Tudorel Butoi**, cel mai mare psiholog criminalist din țara noastră, originar din comuna Malovăț satul Bobaița, care spune într-un limbaj pe care să-l înțeleagă toți următoarele:

„Jos etichetele de pe copii, ticăloșilor, pentru că pe teritoriul României există legi care protejează minorii! Secăturilor! Minorii nu sunt turmă fără stăpân, cum ați crezut voi! Legile din țara noastră protejează copiii până la vârsta de 14 ani, presupunându-i fără discernământ. Responsabili sunt părinții și educatorii. Păi, la vârsta asta, care-i scopul nostru? Jos etichetele, ticăloșilor, de pe copii! Auzi, de la zero, patru, cinci ani! Păi, sunteți nebuni la cap?

Să presupunem că acest sistem educațional ar pătrunde. Copiii s-ar duce pe toboganul senzualității și sexualității, care ar însemna apoi să se hrănească cu filmele pornografice, din traficul de persoane, de minori, din prostituția infantilă, deci să pierdem acest segment de dragul..... Dacă pleacă pe toboganul acesta al plăcerii, i-am pierdut! Și minorul abandonează efortul învățării. El nu are discernământ format. Există nevoia de a atrage acest segment de copii spre ELGBT, spre zonele traficului de persoane și anume de copii, pentru prostituția de copii și spre pornografia infantilă.

Pe profesorul Butoi nu poți să-l păcălești. Niciodată în viața ta nu poți să-l păcălești, distins promotor al acestor....., că sunt prea haladit și prea am îmbătrânit aici la Poliția Capitalei în riposta anticrimă, prostituție infantilă....., a pedofiliei, care iată cum s-ar inocula, dacă copiii ar putea fi captați spre această formă educațională. Deunăzi am avut un ameuțit, un căpiat, un nărvit olandez. A reușit nenorocitul acesta să ucidă una dintre fetițe. Și mi se comunică din Olanda că s-ar fi sinucis, fără a putea fi eu convins din perspectiva psihologului criminalist. Un oarecare Ewstein se sinucide în închisoare. Ce era el? Traficant de copii. Cine erau clienții lui? Oameni politici, oameni de afaceri, niște zdrențe umane. Jos etichetele de pe copii, ticăloșilor!

Se vorbește de parteneriate civile, de însoțiri de genul acesta. Atenție! Până la familie! Punct. Nu puteți fi niciodată o familie! Nu vreau să vă spun experiențele unor cercetători americani, care au avut solicitări pentru schimbări de sex. Și-au făcut acest lucru. În jurul cifrei de o sută sunt astăzi la poarta cabinetelor, dorind să-și recapete sexul pe care l-au avut. Și parte din ei se sinucid!

Distinși specialiști din cadrul Ministerului Învățământului, distinsă doamnă ministru, distins staf, nu știți pe ce cuib de viespi ați călcat din neștiința cărții, din incompetență!

Mă întorc acum la Ortodoxie. Sfinția Sa Daniel, împreună cu staful(Sfântul Sinod – n. n. Pr. Al. S.), au sesizat acest pericol și au făcut protestele necesare, au luat poziția necesară. Da îmi permit o intervenție critică. Trebuia să coopteze din societatea civilă specialiști și împreună cu ei să facă acest demers. Punctul dumnealor de vedere este interpretat cam așa: „- A, punctul de vedere al Bisericii!” În efortul dumnealor trebuiau să concluzeze și să se sfătuiască cu profesorii din școli, cu medicii, cu oamenii de știință. Păi, nici nu visați câți oameni de știință au în ei credință! Voi enumera câțiva: Voicu, Dulcan, Zăgrean, Trestian, Nițescu, sexolog, Dănăilă, neurolog și mulți alții. Biserica să fi

împletit riposta ei cu riposta laicilor, pentru că Mântuitorul a spus așa: „Unde sunt doi sau trei care vorbesc despre Mine și despre Dumnezeu Tatăl sunt și Eu cu ei!” Să nu uităm că-L avem pe Hristos în inimă!”

Dumnezeu să vă ajute, Domnul Profesor și vă promit că la alegeri voi vota cu amândouă mâinile pe cei ce vor promite că vor desființa această lege. Și voi îndemna și pe alții să facă la fel! Asta ca să știți că nu sunteți singur!

*

File de jurnal – 30 iul. 1982(II). Marți noapte am plecat la București. Am lăsat mașina la gară. În București m-am cazat la căminul patriarhiei. M-am dus la Baza de Aprovizionare de la Fondul Plastic. Șeful serviciului a refuzat să-mi dea uleiul solicitat pentru biserică, deși aveam notă de comandă de la magazinul lor din Tr. Severin. Mi-a oferit doar doi litri din cei douăzeci solicitați. N-am vrut să-i iau nici pe aceia și i-am trântit ușa.

Am vorbit cu Doamna Marieta Croicu, redactor la Editura Albatros. Mi-a spus că Domnul Dan Berindei a făcut referatul la cartea mea cu Nicolae Bălcescu. Este o carte nepublicabilă. E criticat și fondul și forma. Abia acum și-au dat seama că nici nu intra în profilul lor, ci se încadra mai degrabă în sfera Editurii Științifice. I-am cerut să-mi restituie manuscrisul. Mi-a promis că va face-o în curând. Cred că a fost pe undeva lucrarea doamnei Natalia P., redactor șef la aceeași editură, care era supărată că nu i-am oferit nimic când mi-a apărut **Coloana Infinitului**.

Părintele Valeriu Anania se pensionează la 1 septembrie. Nu l-am întâlnit pe dânsul. E plecat la Mănăstirea Vărativ. Toți îl regretă, numai cine ar trebui să vadă în el ceea ce este de fapt jubilează.

Am vorbit cu Părintele Arhim. Grigore Băbuș, directorul Bibliotecii Sfântului Sinod, un tip de mitropolit. Aproape că-l idolatrizează pe Părintele Anania. Sunt prieteni la cataramă de mulți ani. Mi-a povestit multe lucruri interesante despre Părintele Anania. Cu ani în urmă, Părintele Băbuș, care-i mai în vârstă decât Părintele Anania, slujea la Mănăstirea Antim. Într-o zi s-a trezit cu un tânăr vânjos, mândru, plin de viață, cu o mustăcioară abia mijind. În ochii lui vii, mari și inteligenți se putea citi cu ușurință setea de viață. Cu toată hotărârea, tânărul i-a spus: „- Părinte, vreau să intru în mănăstire!” Părintele Băbuș a încercat să-l sfătuiască să se răzgândească. Locul lui era în lume, în libertate, în viața socială. Tânărul i-a spus, fără ezitare: „- Părinte, simt că în lume mă împrăștiu și mă pierd! Doar în mănăstire pot să fiu eu însumi și să scriu ceea ce am de spus lumii!” „- Bine, fiule, bine, dar vezi dumneata, că venind în mănăstire va trebui să suporti mojițiile cine știe cărui mojiic de stareț, care te freacă până îți iei lumea în cap. Atunci vei regreta!” „- Tocmai asta vreau, părinte! Să fiu strâns puțin de pe drumuri!”

Și tânărul, care nu era altul decât Părintele Valeriu Anania, a rămas. Au locuit împreună la Mănăstirea Antim, în aceeași chilie. Părintele Anania fuma și ședea noaptea până foarte târziu. Părintele Băbuș nu putea să doarmă și mereu îl tot îndemna: „- Mai culcă-te, măi băiatule, că de aia a lăsat Dumnezeu noaptea!” „- Acuș-acuș!” îi răspundea tânărul, dar orele treceau pe nesimțite. Dimineața, numai ce-i zicea Părintelui Băbuș: „- Ia, mă Grigore, să-ți mai citesc una făcută azi-noapte!”

Părintele Anania începuse să se afirme în viața culturală. Au fost între timp amândoi arestați și condamnați. După ieșirea din pușcărie, reabilitându-și situația, Părintele Anania a fost trimis în S. U. A. În repetate rânduri s-a pus problema lui. Patriarhul Justinian ținea mult la el, fiind amândoi vâlceni, și dorea să-l facă ierarh, dar confrății îl săpau mereu. Chiar până la Ion Gheorghe Maurer a ajuns ca să-i ceară aprobare să-l facă pe Părintele Valeriu Anania vicar patriarhal. Maurer i-a zis patriarhului: „- Preafericite, dacă-l aducem pe Anania aici, pierdem în S. U. A. un om de neînlocuit. El ne aduce servicii serioase acolo și de aceea nu putem renunța!”

La sărbătorirea a 35 de ani de la absolvirea seminarului, Părintele Valeriu Anania a fost invitat în țară de colegii săi. A venit cu mașina, un „Cadillac” cum nu se prea poate întâlni prin țara noastră. Aceasta a făcut ca să-și achiziționeze mai mulți dușmani. Noi manevre au fost făcute ca să fie „aranjat”. Și, într-adevăr, l-au „aranjat”. Cu prilejul unei alte veniri, patriarhul, bătrân și bolnav, a vrut să pună problema lui din nou în Sinod. Totul era pregătit însă. Părintelui Anania nu i s-a mai permis să plece în străinătate și i s-a oferit un post de corector la tipografie. Cu mare greutate a reușit patriarhul Justinian să reînființeze postul de director al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă și să-l numească pe Părintele Anania în acel post. A fost tot ce a putut face pentru el. Timp de cinci ani Părintelui Anania nu i s-a permis să părăsească țara pentru a se duce în S. U. A. ca să-și rezolve treburile de acolo. Când a

plecat., nici un ierarh nu credea că se va mai întoarce. Și, totuși, Părintele Anania s-a întors, spre indignarea multora.

Patriarhul Justin i-a făcut tot felul de greutăți. Gânduri înaripate ale Părintelui Anania au fost sugrumate fără milă. Toți își dau seama că în fața Părintelui Anania nu pot să stea. Puterea lui de argumentare este imbatabilă. La un moment dat, patriarhul l-a trecut repede prin toate treptele pe un oarecare M. și l-a trimis în S. U. A. ca să fie numit episcop acolo. S-a produs o reacție foarte puternică în comunitatea românească din America și acela a trebuit să se reîntoarcă repede în țară. Dându-și seama că au greșit, patriarhul și Departamentul Cultelor s-au gândit la Părintele Anania. Pentru aceasta l-au chemat la departament și, după ce l-au periat cu tot felul de osanale, i-au propus să se reîntoarcă în Statele Unite pentru a liniști spiritele și pentru „a pune pe roate” ideea înființării unei episcopii românești acolo. Părintele Anania le-a spus: „- Știți bine câte sericii am făcut statului român! Care mi-a fost răsplata? Atâta timp cât în țară nu există loc de ierarh pentru mine, cu atât mai mult cred că eu nu sunt cel mai îndreptățit să contribuie la crearea unei episcopii în S. U. A.!” Și-a plecat.

Apariția celor două volume de teatru în versuri, **Greul pământului**, au fost o adevărată lovitură de grație, pe care au primit-o numeroșii săi dușmani. „- Când ție, - mitropolit sau patriarh -, zicea Părintele Grigore Băbuș, ți se pun pe masă două cărți cât două cărămizi, cum poți să stai în fața autorului? Te faci mic-mic și ți-e rușine că ai nedreptățit un asemenea om!” Dar nimeni nu are timp să se gândească la aceasta.

Dându-și seama de o astfel de situație, Părintele Anania a hotărât să se pensioneze. Când i-a prezentat patriarhului cererea, acesta, surprins, a ezitat să semneze, întrebându-l: „- Dar pe cine crezi că putem pune în locul dumneata? Nu se poate!” „- Preafericite, i-a zis Părintele Anania, anul trecut, când voiați să mă trimiteți în Statele Unite, aveți o formulă. Acea poate fi valabilă și azi!” Nu se știe încă dacă până la urmă patriarhul îi va aproba cererea și-i va semna decizia de pensionare.

Părintele Anania are un apartament în zona Cișmigiului și acolo urmează să se retragă după pensionare. Părintele Băbuș a afirmat cu toată convingerea că „- Prin demisia lui Anania literatura română va câștiga mult, dar Biserica va pierde enorm, însă actualii stăpâni ai ei sunt inconștienți de aceasta!”

*

Publicatii. În această perioadă preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **„Scrisoare pastorală” – 419** în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 26 apr. 2020, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 27 apr. 2020, ediție și on-line(<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>); **Bogați și bogăți!** în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1026(30 apr.), p. 11; **Tristețea unui Prohod**, în „Națiunea”, București, 30 mai 2020, ediție on-line(<https://www.ziarulnatiunea.ro/category/religiespiritualitate>); **Biserică în derivă**, în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, nr. 1027(7 mai), p. 11;

*

Parohia noastră a publicat cartea preotului Dvs. **Viața Cuvioasei Teofana Basarab**(276 pag.).

Lucrarea este rodul a peste douăzeci de ani de căutări, care s-au adăugat unui material încredințat de regretatul mitropolit Nestor Vornicescu. Pe domnița Teodora Basarab, fiica lui Basarab I, întemeietorul Țării Românești, devenită țarină a Bulgariei și mai apoi maica Teofana, o vedem ca pe o altă Ana lui Manole, pe care nu soțul, ci tatăl ei, o zidește la temelie statului român. Nu putem înțelege altfel o căsătorie încheiată din rațiuni politice. Nu putem înțelege altfel o femeie umilă, persecutată de propriul soț, cu un copil otrăvit de a doua soție a soțului ei, alungată de la curte și obligată să se călugărească, ea, împărăteasa țării. Nu putem înțelege altfel tăcerea și supunerea ei, decât ca pe o autojertfire în folosul păcii, echilibrului politic, în folosul neamului său. Drama personală și eșecul în căsătorie al Doamnei Teodora ar fi putut declanșa conflicte armate între români și bulgari, ar fi slăbit puterea românilor în fața expansiunii tătare și turcești. Răbdarea ei și înțelegerea situației ca pe o rânduală de la Dumnezeu, bunătatea și înțelepciunea, grija pentru operele de cultură, au făcut pe bulgari să îi atribuie maicii Teofana aură de sfântă și să o cinstească în consecință, ca pe o personalitate de frunte a vieții lor politice și religioase din epoca medievală.

Am definitivat această lucrare la îndemnul **Prea Sfințitului Episcop Nicodim** al Severinului și Strehaei, pentru a susține dosarul de canonizare, pe care Preasfinția Sa dorește să-l supună spre aprobare Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

*

Biblioteca Științifică „Alec Russo” din Bălți(R. Moldova) ne-a solicitat mai multe exemplare din „*Scrisoare pastorală*” pentru a completa secția digitală a instituției. Le-am trimis ultimele 150 numere.

*

Ajutoare și donații. În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Ioanașcu Marinelu** din Londra(Anglia), fiu al satului Malovăț: **150 lei**; **D-na Proc. Dr. Ana Călin** din Galați, **Domnul Gherghe Alexandru** din Schela(MH), fiu al satului Malovăț, **Domnul Buță Cristian** din Tr. Severin și **Domnul Crăciunescu Constantin** din Italia, fiu al satului Malovăț: câte **100 lei**.

Domnul Ilinca Dragoș a achitat prima lui contribuția de cult: **150 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească!

*

Plăți. În această perioadă am făcut câteva plăți mai mari, astfel: **2.245 lei** ajutoare de Paști unor enoriași din parohie și copiilor din Valea Plopului(PH); **2.125 lei** tipografiei pentru cărți; **665 lei** impozit; **220 lei** brutăriei pentru pâinea de Sf. Paști; **200 lei** transport cărți de la Craiova; **185 lei** poștei pentru colete; **150 lei** protoieriei pentru tămâie; **138 lei** măști și mănuși pentru voluntarii care au adus Sf. Paști și Sf. Lumină la domiciliul Dvs.; **80 lei** poștei pentru timbre; **71 lei** curentul electric; **60 lei** internetul; **60 lei** stampila și altele mai mici.

*

Spovediri. Împărtășiri. Din cauza pandemiei prin care trecem, anul acesta n-am mai putut oficia Sfânta Taină a Spovedaniei și a Împărtășanii tuturor enoriașilor care ne solicitau, ci doar celor aflați în situații critice. Astfel, anul acesta am spovedit și împărtășit la domiciliu 4(patru) enoriași. Altădată erau peste 300, dintre care cca. jumătate erau copii!

*

Revenire la Ortodoxie. În Duminica Floriilor(12 Apr.) am oficiat slujba cuvenită pentru reprimirea la Ortodoxie a **Doamnei Răducăniță Mihaela**, în urma aprobării date în acest sens de către **Preasfințitul Episcop Nicodim**.

*

Zâmbete: ► „- Bă, țărane, e proaspătă carnea aia a ta de miel?” „- E proaspătă, domnule!” „- Bă, țărane, să fie proaspătă, că-mi veni poftă să halesc o friptană la grătar!” „- Da, domnule, e proaspătă, că acum o jumătate de oră lătra pe lângă bloc!” ► Aniversările celor născuți în martie, aprilie și mai sunt suspendate. Așadar, cei în cauză rămân cu aceeași vârstă până anul viitor. ► S-au făcut amenzile cât darul de nuntă! Pe mine m-au prins ieri și m-au făcut naș ! ► „- Unde mergeți, doamnă?” „- La spital...!” „- Pe declarație nu scrie...!” „- Păi, mi s-a făcut rău acum când m-ați oprit!” ► „- Alo, 112?” „- Da!” „- Vreau să merg la amant! Cum scriu pe declarație?” „- Stați în casă, că vă trimitem un voluntar!” ► Dacă trece acest virus o să facă românii niște grătare de o să zică ungurii că ne-am dat foc la Ardeal!

*

Botezuri. Înfirmări. În ziua de 26 Apr. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Ionașcu Andrei-Cristian**, fiul **Domnului Ionașcu Marinelu** și al **Doamnei Ionașcu Larisa-Maria** din Londra (Anglia). Să le trăiască! În ziua de 20 Apr. am oficiat slujba înfirmării pentru **Motreanu Elena**(77 ani) din Bârda. Dumnezeu s-o ierte!

*

Anunțuri. Începând cu **1 Mai**, slujbele din duminici și sărbători vor începe la **ora 8,00**. Duminică, 31 mai, la ora 11, în incinta bisericii din Bârda, va avea loc licitația terenurilor bisericii din Bucium-Retezeanu și din Dealul Corbului.

*

Program. În cursul lunii **Mai** avem următorul program de slujbe: **2 Mai**(Malovăț-Bârda); **3 Mai**(Bârda); **9 Mai**(Malovăț-Bârda); **10 Mai**(Malovăț); **16 Mai**(Malovăț-Bârda); **17 Mai**(Bârda); **21 Mai**(slujbă la Malovăț; pomeniri la Bârda, la ora 7); **23 Mai**(Malovăț-Bârda); **24 Mai** (Malovăț); **28 Mai**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **30 Mai**(Malovăț-Bârda); **31 Mai**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 856**, ori pe adresa de e-mail: **stanciulescubarda@gmail.com**.

Hristos a înviat!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda